

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פרשת בהר - עולם חולף

העלון מוקדש להצלחת

ישי בן גילה
יניב בן גילה
שמאל אימן בן אסתר זרי
מאיר ישראל בן רחל ברכה
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
ענית בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
נטלי בת יונת
קסירר אפרים וב"ב
י.מ.ש. כדורי

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
רחובת בת סימי
סיון בת אסתר
יוסף בן רוחמה
יפית בת ג'ניה
אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אליהו דרי בן ימנה
אילנה בת רוחמה
סיון בת אסתר
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
מאיר ישראל בן רחל ברכה
ימנה יזרי בת סטה
מרדכי יזרי בן פרחה
מאיה בת עדי
גילה בת אקבאל
אסתר בת סוליקה
מל בת חנה
יהודית אסתר פראדל בת חיה
יהודה בן סעידה
נעם יצחק בן רחל ברכה
אקבאל בת מושפארין
תמר פורטונה בת מיסה
רחל בת זוהרה
אליהו בן גורר פנינה
נחת מכל יוצאי חלציהם
מוריה בן רחל ברכה
יהודה אריה בן רחל ברכה
של בן מל פחמה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה
מישא אסתר בת זוהרה
דוד בן נדה
כל עם ישראל

"ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ"

(ויקרא כה,ד)

מסילת ישרים (פרק א) שהאריך לבאר, שתכלית בריאת האדם בעולם הזה הוא, כדי להגיע לחיי העולם הבא. וכתב, ששום בעל שכל לא יוכל להאמין שתכלית בריאת האדם הוא למצבו בעולם הזה, כי חיי האדם ושמחתו בזה העולם מועטים, וכמה מיני צער וחולאים ומכאובים וטרדות, ואחר כל זאת- המוות. אחד מני אלף לא ימצא שירבה העולם לו הנאות ושלווה אמיתית. וגם זה המצליח אילו יגיע לגיל מאה, כבר עבר ובטל מן העולם.

והוסיף על דבריו בספר חיי עולם וז"ל: והמתבונן באמת יראה בעצמו שרוב ימי חייו הם בצער ומכאובים שונים ומשונים אם בחולי הגוף ורוב בני אדם מתייסרים וסובלים ממחסור בפרנסה או עומס החובות, והעשירים הלא מרבה נכסים מרבה דאגה. וכן הקנאה אוכלתו והחרטה מנקרתו, ופעם השעמום, ופעם התאוה שמתאוה דווקא, למה שאין בידו להשיג והפחד אודות העתיד וכו', והתשובה האמיתית היא מפני שכל חיי עולם הזה אינם אלא מעבר ופרוזדור לחיי הנצח, אשר אין ערוך אליו. והדבק בהשם יתברך ובתורתו הקדושה, יקבל באהבה כל פגעי הזמן יהיו מה שהיו בידועו כי השם יתברך איתו, וכל דעביד רחמנא לטב עביד.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

אחד מטעמי מצוות השמיטה כותב אברבנאל, הוא להזכיר לאדם שימיו בעולם הזה הם שבעים שנה, ויזהר שלא יאבד את זמנו בהבל וריק, כי אבדת הזמן גרועה יותר מאבדת כל הנכסים והממונות שיש לאדם, שהרי ימי האדם וחיוו הם כדי להשיג שלמות בעבודת ה', כמו שאמרו רבותינו במשנה, יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה, מכל חיי עולם הבא.

ולכן אמר רבי מאיר, הווי ממעט בעסק ועסוק בתורה, וכדי שיהיה זה לנגד האדם תמיד, ראתה החכמה האלוקית להעירו במצוותיו על קוצר ימיו ומספר שנותיו, ומפני זה נכתב בתורה שברא היוצר את עולמו במספר שבעת ימים, כדי שהי יתן אל לבו, שימי שנותיו הם שבעים שנה, ולא יוציא אותם לריק אל במעשים נבחרים במעשה בוראם, ואז ביום השביעי ינוח וישבות בעולם הנשמות. ולזכר זה באו שביעיות רבות בתורה, בימי החופה שבעה ימים, ובשמירת טומאה נדה ז' ימים, ובטהרת המצורע, ובשבעת ימי אבלות, וכן שבעת ימי חג הפסח, ובשבעת ימי חג הסוכות, וימי ספירת העומר שבעה שבועות. כולם כדי שנזכור שימי שנותיו של האדם שבעים שנה. ומפני זה ציווה ה' יתברך במצוות השמיטה ובמצוות היובל שהיא השמיטה, שש שנים לעבוד את האדמה ובשנה השביעית שבת שבתון. ע"ש.

ידועים דברי רבי משה חיים לוצאטו בספר

10/05/2014

י' אייר תשע"ד

פרשת בהר

הפטרה: "ויאמר ירמיהו"- ירמיה לב

ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
20:54	20:05	18:46	
20:52	20:08	19:04	ת"א
20:55	20:09	18:57	חיפה
20:52	20:06	19:05	ב"ש

העלון מוקדש לרפואת
יצחק בן פנינה הי"ו
ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין

רפואה שלמה
לאיידה חיה בת אסתר
ולילד אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה
ובריאות איתנה
לאליהו יזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה – אסור והתר

? **שאלה:** כמה זמן יש להמתין בין אכילת בשר לחלב עבור חולים?

! **תשובה:** להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

חולה הנצרך לכדורי כבד, רשאי לאכול מיד אחרי בליעת הכדור, מוצרי חלב, אך לא יבלע את הכדור עם חלב. **מקורות:** שו"ת אגרות משה ח"ב (יו"ד סימן כו), שו"ת מנחת יצחק ח"ט (סימן עט).

טבילות תרופות המכילות "לקטוז" [סוכר החלב], מותרות לבליעה, אפילו מיד לאחר אכילת בשר. **מקורות:** דעת הגר"ש אלישיב שליט"א הו"ד בספר קובץ תשובות (סימן עג).

חולה המקבל מזון דרך פתח במעיים או בקיבה הנקרא "פיום", שאינו עובר דרך הגרון כלל, מותר להאכילו בשר וחלב בזה אחר זה ללא הפסקת זמן, ואפילו בבת אחת, כל שלא בושלו יחד לפני כן.

מקורות: הגרא"י וולדינברג בחוברת אסיא ב (עמוד 260). וע"ע שו"ת ציץ אליעזר ח"ד (סימן ע) דאף מאכלות אסורות מותר דרך פתח זה.

חולה שהאכילו אותו, ממה שבישל לו גוי, חייב לברך כמו בכל מאכל היתר, והשומע ברכתו עונה אמן.

מקורות: משנ"ב (סימן שכח ס"ק סג), דכיוון שאוכל בהיתר חייב לברך. וכן לעניין עניית אמן, עיין בשו"ע (יו"ד סימן רד ס"ט) דכל איסור שהתירו לחולה, השומע ברכתו עונה אמן.

בְּרַכַּת הַשְּׁמִיטָה

היה זה לקראת שנת השמיטה ה'תש"מ. הגאון רבי מנחם מנדלסון, רבה של קוממיות, ערך ביקור במושב "תלמי אליהו", כדי להדריך הלכה למעשה קבוצת חקלאים, שהחליטו לשמור שמיטה כהלכתה. כעבור כמה ימים, יצא אחד החקלאים בשם יהודה אל החממות שלו, שם גידל פרחי נוי ליצוא.

כאשר הגיע אל החממות חשכו עיניו: עלי הפרחים היו נגועים כולם בכתמים לבנים, אשר פסלו אותם כליל לשיווק. בירור קצר העלה, כי מטוס ריסוס חלף על פני שדות המושב הסמוך, שם ריסס חומר כימי. בסיום המלאכה פלט את החומר העודף מעל אזור שומם, אלא שבדיוק באותם רגעים התחוללה סופת רוחות עזה, שנשאה בכנפיה את חומר הריסוס היישר אל הפרחים שבחממות...

סיפר יהודה: "עמדתי בחממה וראיתי לנגד עיני, כיצד כל עמלי יורד לטמיון! כל היבול של שנת ה'תשנ"ט אבד, והשנה הבאה כאמור היא שנת השמיטה! והרי החלטתי, שלא אעבוד בשנת השמיטה, ומה נאכל אני ובני ביתי?!"

חלפו ימים מספר. אל תיבת הדואר של יהודה הגיעה מעטפה, ובתוכה המחאה על סכום של שמונים וארבע אלף לירות! סכום עתק באותם ימים – ההמחאה נשלחה מחברת "כימאור" אליה השתייך מטוס הריסוס, וזאת כפיצוי על הפגיעה בפרחים!

"בעיני ראיתי", סיים יהודה את סיפורו, "את ההבטחה שהבטיח הקדוש ברוך הוא לשומרי השמיטה: 'וצויתני את ברכתי לכם בשנה השישית!'".

שְׁמִירָה מְפֹלָאָה

התבואה למאכל בהמות, שנזרעה בערב שביעית, גדלה והצליחה מעבר למצופה, בעוד ימים אחדים עתידים לקצור אותה כדי להאכילה לבהמות בשנת השמיטה בקדושת שביעית כראוי. באותם ימים הופיעו נחילי ארבה מכיוון מצרים והתפשטו על פני כל איזור הנגב. באחד הבקרים התדפקו תושבי קוממיות על דלת ביתו של הרב, הגאון רבי מנחם מנדלסון, וסיפרו בהתרגשות מרובה שהארבה מתקרב במהירות לעבר היישוב ונשקפת סכנת כליה ממשית ל"ע לכל היבול שהוכן במאמץ כה רב.

הרב, שכל אנשי הכפר הכירו את אמונתו התמימה, הרגיע את החברים הנרגשים באמרו: "התייצבו וראו את ישועת ה' היום". נחילי הארבה החלו מתקרבי לאיזור, ענני ארבה כיסו את שמי הנגב, והחלו לנחות שעל פני השדות, אולם בהגיעם לשדות קוממיות, כאילו יד נעלמת עצרה בהם. תוך זמן קצר פנו הנחילים לאחור, ולא הגיע ארבה אחד לכל גבול קוממיות, ישועת ה' כהרף עין.

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineeEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' – נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 052-6329144

האדמו"ר רבי אברהם יעקב פרידמן מסדיגורה (הראשון) זצ"ל - נולד ב- כ' בחשוון ה'תק"פ (1819) ברוז'ין שברוסיה. מייסד חסידות סדיגורה. התמנה לאדמו"ר לאחר פטירת אביו ואחיו ר' שלום יוסף. שימש במשך שלושים ושתיים שנים בדיוק כאדמו"ר. בתחילה הנהיג בעיר פאטיק ובשנת ה'תרי"ב (1852) עבר לעיר סדיגורה. אלפים נמנו על חסידיו.

ידוע בחיבתו הגדולה לארץ ישראל. עמד בראש "כולל וואהלין" שהיה אחראי על איסוף הכספים והעברתם לחסידים שהתגוררו בארץ ישראל. בהשתדלותו הסתיימה בניית בית הכנסת "תפארת ישראל" בירושלים. בעקבות הלשנה נעצר באשמת סיועו בהברחת ילדים מעבודת הצבא ישב בכלא לתקופת בת חמשה-עשר חודשים. ענוותן מופלא. שפל ברך. מלומד בניסים. בעל רוח-הקודש. רבים פנו אליו ונושעו. נפטר ב- י"א באלול ה'תרמ"ג (1883). חי כ-64 שנים. ציונו בסדיגורה ליד אביו.

סבא: ר' שלום שכנא (מצד אביו). **סבתא:** מרת חוה (מצד אביו). **אביו:** האדמו"ר ר' ישראל מרוז'ין. **אמו:** מרת שרה אפרתי. **אחיו:** ר' דוב בער מליובה, ר' דוד משה מטשורטקוב, ר' מנחם נחום משטעפינשט, ר' שלום יוסף מסדיגורה ור' שרגא מהוסיאטין.

אחיותיו: מרת גיטלה (נישאה לר' יוסף מונזוהן), מרת חיה מלכה (נישאה לר' יצחק מסקווירא), מרת לאה (נישאה לר' דוד הלפרין) ומרת מרים (נישאה לר' מנחם מנדל מויז'ניץ).

מרבתי: אביו, ר' ישראל. **נשותיו:** מרת מרים פרלוב (זיווג ראשון- בתו של רבי אהרן מקארלין בעל "בית אהרן". נישא ב-י"ח ה'סיון תקצ"ד), מרת גיטל (זיווג שני- בתו של האדמו"ר מנחם נחום משטפנשט שברומניה). **בניו:** ר' אשר (נפטר חתן). ר' שלמה (נפטר בחי' אביו), ר' יצחק (ה'פחד יצחק', מייסד חסידות בויאן), ר' ישראל (ה"אור ישראל", ממלא מקום אביו בסדיגורה).

בנותיו: מרת הדסה פייגה (נישאה לר' אבי עזרא זעליג שפירא), מרת פערל (נישאה לר' מנחם נחום דב בער מסדיגורה), בת שבע רוחמה (נישאה לר' ישראל פרידמן מ'צ'ורטקוב, בעל הספר "גנזי ישראל"). **מספרייו:** אמת ליעקב

רבינו הושלך פעם לבית האסורים לאחר ששלטונות הרשע בארץ מגוריו טפלו עליו עלילות שווא. מפקד הכלא, שהיה שונא ישראל מושבע, הכביד על הרבי שהיה נתון תחת מרותו, וכדי להתעלל בו הכניס לתאו אסיר נוסף, פושע אלים ואכזר שבנוסף לכל "מעלותיו" הצטיין גם בשנאת ישראל שפעפעה בו.

במחיצתו של אסיר זה רע ומר היה גורלו של הצדיק. חסידיו של הרבי, המומים ומדוכאים בשל מאסר רבם, פעלו רבות למען שחרורו, ועד שזה יקרה ביקשו הם כי רבם יחוש בנוח בכלאו, עד כמה שאפשר. ואכן הצליחו, לאחר מאמצים מרובים להשיג אישור להכניס לתאו ספה מרופדת. משהובאה הספה לא יכול שותפו של הרבי, הלא הוא הפושע המועד, להסכין עם העובדה, כי לזקן היהודי יהיה מקום משכב נוח, **וכדי להכעיסו ולהכאיב לו חרט על הספה צורת צלב!** ראה הרבי את הצורה החרוטה על הספה ונמנע מלשבת עליה. כל היום כולו עמד על רגליו, ואילו שכנו לתא ניצל את הספה ונהנה עד מאוד.

אותו שכן לתא לא היה הפגע הרע היחיד, שמצא הרבי בבית האסורים, עוד צרה צרורה התרגשה ובאה עליו, בסמוך לכלא שכן מנזר, ובמשך כל היום בקעו ועלו משם קולות, רחשים וצלצולי פעמונים. הרבי מאן לשמוע אל הקולות הללו, וכדי להתגבר עליהם אטם את אוזניו בראשי אצבעותיו. כך ניצב על רגליו משך כל שעות היום, אצבעותיו נעוצות באוזניו ופיו רוחש תפילה לקונו. נקל לשער, מה רב היה סבלו של הרבי, אך הוא נשא סבלו וצערו בדומיה, לא התרעם על שכנו הפושע, לא גער בו, כשהשחית את ספתו, ולא התאונן על הרעש, הבא מן המנזר. רק הבלג על הכול והמשיך בתפילתו. אותו שכן רע מעללים לא יכול לשאת את מראהו של הרבי המתפלל לקונו בדבקות שכזו, והציק לו יותר והפריעו בתפילתו. **כעת משהגיעו הדברים לכך, והרבי שוב לא יכול היה להתפלל, הגיש תלונו למפקד בית האסורים.**

המפקד, כאמור, שונא ישראל מובהק היה, ולא די שלא שעה לתלונתו של הרבי, אלא אף עודד את הפושע להמשיך ולהציק לשכנו היהודי. ואכן, מעשיו הנלוזים גברו והלכו. **כך חלפו להם הימים, הפושע מציק ומתעלל, והרבי נושא את סבלו וצערו בדומיה ובכוחות עילאיים.**

יום אחד, שעה שהרבי עמד בתפילה, החל שכנו הרשע, כדרכו, בתעלוליו ובהפרעותיו. לפתע, בקעה זעקת שבר מפיו של אותו רשע, בתוך רגע קט, הוא צנח ארצה מתפתל מכאבים עזים. "הצילו!!!" פילחו זעקותיו את דממת הכלא. בצעקותיו הנוראות הובהלו אל התא שומרי הכלא, ובראשם המפקד.

הללו חרדו אל האיש המתפתל ונאנק מכאביו ושמעו אותו גונח ואומר: **"מהרו והוציאו אותי מחדרו של הרבי! אם אפשר כאן עוד רגע אחד בלבד, אמות!"** נדהמים הביטו לעברו השומרים, כשלפתע התחלפה תדהמתם בבהלה נוראה: גם מפקד הכלא, שהיה בין הנחלצים לעזרת הפושע, צנח ארצה מתפתל בכאבים עזים, זעקות השבר שבקעו מפיו התמזגו בצרחותיו של הפושע...

אז מיד הבינו הסוהרים כי הכאבים האיומים פקדו את מפקד הכלא ואת האסיר הרשע כעונש על שהתעללו ברב היהודי. מיהרו מיד להוציא את השניים מחדרו של הרבי, ורק משהובטח לרבי, כי שוב לא יונס איש לחדרו, הרפו הכאבים מהמפקד ומהפושע גם יחד. מאותו היום הבינו כל אנשי הכלא, כי איש קדוש הוא הרבי, ועד ליום שחרורו נהגו בו בכבוד רב.

קיום מצוות השמיטה בדקדוק אחר כל הלכותיה אינו קל, בעיקר בקרב החקלאים, שעיקר פרנסתם מגיע משדותיהם. פעמים רבות נמצאים החקלאים בניסיון אמונה קשה ביותר בשנת השמיטה. ניסיון זה היה קשה שבעתיים לפני יותר מ-60 שנים בשל העובדה שהיו אלו שנות צנע.

סיפר הגאון הצדיק רבי בנימין מנדלסון זצ"ל, רבה של קוממיות, שאחרי שנת השמיטה (היה זה בשנת ה'תשי"ב [1951]) לא היה להם חטים לזרוע, וזאת מכיוון שלא רצו להשתמש בחטים, שגדלו בשנת השמיטה ביישובים ובקיבוצים השכנים, וחיטים טובות מהשנה השישית לא ניתן היה להשיג. **קיבוץ שכן, היה מוכן למכור להם פסולת של חטים מהשנה השישית, אולם חטים אלו היו שבורות ומתולעות.**

ראש ענף הפלחה פנה אל הרב בשאלה: "מה לעשות, לנוכח חוסר חטים טובות?". ענה הרב: "אם אי אפשר להשיג חטים טובות, הכשרות על פי ההלכה, נאמין בחיי העולמים, וה' יתברך יעזור שברכתו תבוא מחטים שבורות אלו!". **השמועה שקוממיות קנתה חטים מתולעות ברבבות לירות התפרסמה בכל הסביבה.** בכל היישובים הסמוכים התלוצצו על אנשי קוממיות שיש להם כנראה כספים מיותרים מכיוון שהם משליכים סכום גדול לטמיון. **כולם היו בטוחים, שמחטים אלו לא יצמח אפילו גבעול אחד!**

ראש ענף הפלחה, ר' יחיאל, מילא את הוראות הרב בתום לב ובבטחון מלא בה, יתברך. מיד לאחר סוכות החל בחריש השדות שנחו כל שנת השבע, ולאחר גמר החריש זרעו את החטים המתולעות והשבורות. עבודות אלו נמשכו מספר שבועות עד אמצע החורף. **באותה שנה נעצרו השמים ולא ירד גשם, עד אשר אנשי קוממיות סיימו את הזריעה.** החקלאים תושבי היישובים הסמוכים, שזרעו את שדותיהם בקיץ שנת השמיטה, זרעיהם נרקבו באדמה. **לעומת זאת, קוממיות, היישוב היחיד בכל האזור, שאיחר את החרישה והזריעה, דווקא אצלו הצליחה התבואה.** וראו כולם, כי ה' יתברך שולח את ברכתו לשומרי שביעית.

בשנת ה'תשי"ב (1951) החליטה הסוכנות לנטוע פרדסים בכמה יישובים, וביניהם גם ביישוב קוממיות. אנשי קוממיות התנו תנאי, **שבשנת השמיטה הפרדס לא יעובד.** אנשי הסוכנות לא הסכימו לתנאי זה, ולכן התעכבה נטיעת הפרדס על אדמת קוממיות. במשך הזמן נעשו ניסיונות שונים להגיע להסכם לנטיעת הפרדס, אך התנאי של שמירת שמיטה עמד בעינו, ולא הגיעו לכלל הסכם.

בשנת ה'תשי"ח (1957) הייתה לרבה של קוממיות שיחה ארוכה עם המנהל האחראי מטעם הסוכנות על נטיעת הפרדסים. הרב הסביר לו את גודל קדושת השמיטה, עד כמה חביבה מצווה זו, מה רבה חשיבותה, ועד כמה היא קשורה לביאת משיח צדקנו. מר ויגודסקי, האחראי על הפרדסים, נסחף בשטף התלהבותו של הרב ואישר נטיעת פרדס על אדמת קוממיות שבו ישמרו כל דיני שביעית לפי הוראות הרב.

ההשקעה בנטיעת הפרדס הייתה כחצי מליון לירות. שנת השמיטה הייתה השנה השנייה לנטיעת הפרדס, כשהשתילים עדיין קטנים וזקוקים לטיפול מתמיד. הטיפול ניתן רק לפי הוראות הרב, האחראים מטעם הסוכנות הזהירו את הרב, שהוא מסכן את הפרדס, וכל ההשקעה עלולה לרדת לטמיון, אך הרב התחזק בבטחונו בה, יתברך, בזכות המצווה.

בחודש מנחם אב לקראת סוף השמיטה, בא מנהל הפרדס בהתרגשות רבה לרב וסיפר, כי מתוך שנים עשר הפרדסים שבפיקוחו, באחד עשר מהם עבדו בשמיטה כרגיל, ורק באחד מהם, בפרדס של קוממיות, נשמרה "שבת הארץ" ודווקא הפרדס של קוממיות הצליח יותר משאר הפרדסים.

מנהל הפרדס שאל את הרב בהשתאות, כיצד הוא מסביר את הדבר. הרב ענה לו בלהט אמונתו: "אני מאמין באמונה שלמה, שהבורא יתברך שמו, הוא לבדו עשה, עושה ויעשה לכל המעשים – וגם את הפרדס. ולפי שאנו עשינו את רצונו, שלח ה' יתברך את הצלחתו לפרדס".

שנות העורלה של הפרדס עברו, העבודה התנהלה כמו ביתר הפרדסים, היבול השנתי הרגיל היה כשבע מאות מיכלי פרי הדר מדי שנה בשנה. הגיעה שנת ה'תשל"ב (1971), ערב שמיטה, ואנשי הסוכנות לא יכלו להאמין לרישומים, שהגיעו אליהם! **הפרדס של קוממיות הניב למעלה מאלפיים מיכלי פרי הדר!**

בתחילה חשבו, שאולי נפלה טעות בספירה, בדקו וחזרו ובדקו, ואכן היבול היה פי שלושה מכל שנה. כאשר באו אל הרב לבקש הסבר על התופעה, חיך הרב חיוך רב משמעות, פתח לפניו חומש ויקרא והקריא: "וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתינו? וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית ועשת את התבואה לשלוש השנים".

הרב שבתי בן אסתר אטון זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
עמירם בן דבורה ז"ל
הרב עולילאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
דב בן מזל ז"ל
סוליקה בת עישה ע"ה
שמעון בן חנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
כל נשמות עם ישראל

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
אביבה בת איירן ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
חי יזיז בן קלרה ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
אברהם בן מלכה ז"ל
ספירנס תקווה בת נעמה ע"ה

לע"נ

תנצב"ה

הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל
הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
נעמה בת גורג'יה ע"ה
דוד בר חביבה ז"ל
מסעוד בן יקוט ז"ל
שמעון בן שמחה ז"ל
ר' דב בן בנימין אלטר
אורה בת נעמה ע"ה

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
אסתר בת בלה ע"ה
נעמי בת נתון ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
מסודי בת חביבה ע"ה
יונה בן סעדה ז"ל
ברכה בת מרדכי ע"ה
יפה בת רבקה ע"ה